

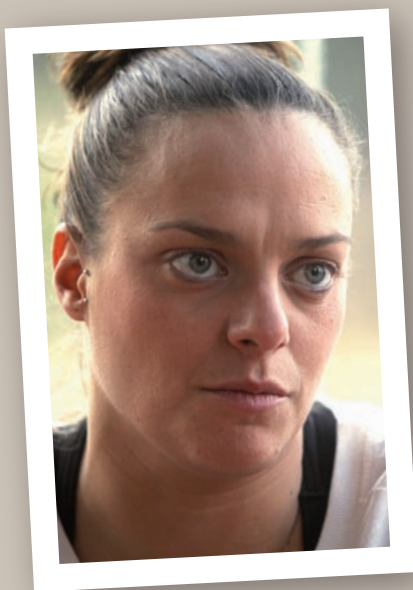
A Olot i a les comarques gironines, ni tan sols *Els Catarres* han pogut canviar un fet indiscutible: que la nostra Jennifer, si és que en tenim una de preferida, és la Pareja, una esportista que va començar fent natació al CN Olot i ha acabat formant part de la generació d'or del waterpolo femení a Catalunya. A Andalusia, com veurem més endavant, també reclamen, això sí, una part del seu *botí*.

La Jennifer més nostra

La waterpolista d'Olot Jennifer Pareja –millor jugadora del món el 2013–, referent majúscul de l'esport gironí

LLUÍS SIMON > TEXT

Sobre aquesta magnífica waterpolista, el periodista Jordi Camps es feia una curiosa pregunta al diari *L'Esportiu* el 21 de març passat. Què tenen en comú Jennifer Pareja (Olot, 1984) i Cristiano Ronaldo? Bé –responia–, que tots dos han estat designats els millors del món de l'any 2013 en el seu esport. Què no tenen en comú, entre moltes altres coses evidents, començant pel compte corrent? –hi afegia. Doncs –i heus aquí la resposta– que la jugadora catalana va guanyar tots els títols que va disputar amb el seu equip i la seva selecció, i que el portuguès, en canvi, no va guanyar res ni amb el seu equip ni amb la seva selecció. Pareja és la millor jugadora del món per mèrits propis i per votació popular. Cristiano, per altres coses que aquí no val la pena debatre. Hi afegiria, a més, que el waterpolo està considerat, segons una recent enquesta, l'esport d'equip més dur de tot el programa olímpic. Proveu-ho si no us ho creieu.

ORIOL DURAN > FOTOS

Els últims dos anys han suposat un tomb definitiu a la vida d'aquesta esportista de la Garrotxa. La medalla de plata dels Jocs Olímpics de Londres del 2012 va ser una premonició, però ni els més agosarats haurien encertat pronosticar un 2013 i un 2014 farcits encara de més èxits. Emulant el rei Mides, ha convertit en or tot el que ha tocat. Amb la selecció espanyola ha guanyat el campionat del món de Barcelona (2003); i amb el Sabadell dues vegades la Lliga de Campions (2013 i 2014), la supercopa d'Europa, la lliga, la copa, la supercopa d'Espanya i la copa de Catalunya, entre d'altres títols menors. El passat mes de març va ser reconeguda, com hem dit anteriorment, com a millor jugadora del món del 2013, una distinció que s'afegia a la de millor waterpolista d'Europa i la de jugadora més valuosa del Mundial i de la Lliga de Campions. Aquest botí és directament proporcional al sacrifici i a les renúncies que va fer des del moment que va marxar de casa, a Olot, amb setze anys, per aventurar-se a l'incert i desconegut món del waterpolo femení.

Pareja és la millor jugadora del món per mèrits propis i per votació popular

Llàgrimes d'or

Això que ve ara ho ha explicat ella mateixa diverses vegades. Mentre era al podi del mundial de Barcelona, envoltada d'amigues, companyes i familiars, no parava de plorar. Va ser llavors quan, finalment, va veure que tot havia valgut la pena, sobretot allò més dolorós, l'absència de la família. Els seus pares i ella mateixa recordaven que no va ser fàcil que marxés. Quan la van acompanyar a les modernes instal·lacions del Centre d'Alt Rendiment de Sant Cugat no sabien si estaven fent el que calia per la seva filla. Qui ho pot saber? Alguns familiars, fins i tot, no van entendre que la petita Jennifer se n'anés tan jove de casa i ho van fer saber als seus pares, que encara van patir més.

L'ascensió de l'olotina cap a l'elit no va ser senzilla. En les categories de promoció havia destacat, sobretot, com a nedadora en un club, el del CN Olot, que tenia als anys noranta un dels millors grups de la seva història, liderat per Jordi Pau, que seria medalla de bronze als Jocs del Mediterrani. El salt de Pareja al waterpolo, un esport gairebé desconegut en la categoria femenina, va tenir alts i baixos. Ben aviat es va confirmar com a jugadora letal en atac, la més punyent que s'havia vist mai en la categoria femenina d'aquest esport. Els clubs forts de Barcelona, el Sabadell i el Mediterrani, se la rifaven cada any. Però hi va haver dificultats. Es va lesionar dues temporades seguides, el 2010 i el 2011. Amb tot, en aquest darrer any va poder donar un cop de mà a les seves companyes del CN Sabadell en la consecució de la primera copa d'Europa. Ara ja en té tres. Pocs esportistes catalans ho poden dir.

Londres

En els pitjors moments va arribar a pensar que el seu cos havia dit prou i que arribava el temps de pensar en altres coses. Però es va rebel·lar. Havia invertit massa temps i il·lusions de la seva vida per deixar-ho estar. Amb tot, es va posar de límit el 2012 per saber si podia continuar en un esport tan exigent i sacrificat, i no només per les repetides lesions sinó per una qüestió de supervivència econòmica. Si allò no sortia bé i no hi havia resultats, tampoc no hi hauria beques. I era conscient, per primer cop, que s'hauria de buscar la vida treballant en alguna altra cosa. Però el 2012 tot va canviar. La selecció espanyola, fins aquell moment un equip amb poca repercussió internacional, es va plantar a la final dels Jocs Olímpics de Londres. Un cop a la vila olímpica s'ho va dir a ella mateixa: «Ja està, sóc allà on sempre havia volgut estar». Amb la medalla olímpica li va arribar la fama, tot i que en els esports olímpics ja se sap que és fugissera. Per a Olot, la cita olímpica a la capital britànica també va ser històrica. A banda de Pareja, un altre jugador de la vila, Blai Mallarach, també hi va participar amb l'equip masculí.

Olot

Pareja i Mallarach van rebre un gran homenatge a l'Ajuntament tornant de Londres. Des de fa un temps, els esportistes de la capital de la Garrotxa estan malacostumats els seus ciutadans. Ho deia l'alcalde, Josep Maria Corominas, en un article a *El Punt Avui*. A l'exemple olímpic de Pareja i

Mallarach s'hi ha d'afegir el devessall de títols mundials que ha acumulat el Club de Patinatge Olot i l'èxit en les darreres temporades de l'equip de futbol de la Unió Esportiva Olot, sense oblidar que de la vila ha sorgit un dels millors tennisistes catalans de la història, Tommy Robredo.

El d'Olot, però, no és l'únic Ajuntament que considera Pareja filla predilecta. D'homenatges a la jugadora també se n'han fet a la vila d'Orcera, a Jaén, on viu la seva àvia materna. La consideren una més del poble. De fet, hi va cada any a passar-hi uns dies.

Pareja accepta encantada la repercussió dels seus èxits i se sent afortunada. Ho resumeix així: «Veure una nena que plora perquè t'abraça... és molt fort».

Lluís Simon és periodista.

Mentre era al podi del mundial de Barcelona, envoltada d'amigues, companyes i familiars, no parava de plorar